

hvormed man bestandig talte om Fritjofs ringe Menneskeværd.

Det gjorde hende derfor ogsaa ondt at spore den Optagethed, der trods den overlegne Tone skinnede frem gennem Pers Omtale af ham. Men i sin Ængstelse for at vække ny Strid lod hun sig ikke mærke med sin Fortrydelse.

Per vidste ikke selv, hvad det var, der tiltrak ham hos Fritjof, saa han i et Øjeblik som dette formelig kunde føle Længsel efter hans Selskab. Han delte paa en vis Maade Jakobes Syn paa ham og manglede endda ganske hendes Forstaaelse af hans store og gribende Kunst. Det havde derfor heller slet ikke smigret ham, at man i Berlin havde fundet en vis Lighed imellem dem, ja ved en enkelt Lejlighed endog anset ham for Fritjofs yngre Broder.

Mindst af alt tænkte han paa, at det netop var det holdningsløse, kamælæonagtigt omskiftelige hos Fritjof, der havde faaet en egen Tiltrækning for ham som Modsætning til Jakobes og den hele salomonske Familjes upaavirkelige Ensidighed og Sneverhed i Livsopfattelsen. Han vidste i Almindelighed temmelig nøje forud, hvad man paa »Skovbakken« vilde mene og sige om en Person eller Begivenhed. Selv efter tre Fjerdingaars Fraværelse kunde han ikke hos nogen af Familjens Medlemmer spore mindste Afvigelse fra engang antagne Meninger men genfandt den samme